

Тополя

Володимир Підпалий

Ти завжди видаєшся мені
матір'ю:
як вона –
ти струнка,
одинока ти,
як вона
(твоїх подруг виламав час,
а оті чорні пеньки –
по них спогади.
У матері мужа
війна забрала.
Хто скаже,
де впав солдат?
Чи насипало товариству могилу
йому шапками?
Чи скотилася зірка із неба
йому в узголів'я
і зацвіла
квіткою з могили його батьків?
Чи виросло над ним
дерево? –
Хай то буде
калина,
клен чи ясен!
Скільки він посадив їх
за життя,
щоб по смерті над ним хоч одне
смуток
у віти зелені прибрало! –
А діти самі
розбрелися по світу, –
так вимагало життя, –
щоб поспішати пізніше
в обійми її хреста
з кладовища...
Ти ж це знаєш:
тобі далеко видно

і ще далі чути,
а найпаче,
недаремно ж ти видаєшся мені
матір'ю)...

Яка ж твоя пісня для мене –
остання?..